

Tư-Tưởng Hằng Ngày

ĐỀ ĐỌC KÈM VỚI KHÚC KINH-THÁNH TRONG KHI LỄ-BÁI

Tháng Octobre, 1931

1.—Nhận làm việc mình không làm nổi, ấy là ngu-dốt, chớ chẳng phải mạnh-bạo; không chịu làm việc mình làm được, ấy là giả-bình, chớ chẳng phải khiêm-nhường thật (Sáng 41 : 14-36).

2.—Giô-sép, con Gia-cốp, vừa là nhà thần-bí, vừa là tay hoạt-động. Nếu hoà-hiệp được hai đức-tánh đó, thì có hiệu-quả lớn (Sáng 39 : 1-6).

3.—Chúa sửa-phạt có chừng-mực (Hê 12 : 4-11).

4.—Chạy trốn còn hơn vấp-phạm (Sáng 39 : 7-23).

5.—Đạo Tin-lành đầy yêu-thương, nên làm trọn luật-pháp, chớ không bỏ. Ai không yêu-thương, nấy mất tự-do. Ai yêu-mến Chúa, nấy được tự-do (Rô 13 : 8-14).

6.—Phải dãi-bỏn-ngã-như tội-lỗi. Thánh-Linh cai-trị đời ta, hay cai-trị bỗn-ngã? Ta làm theo ý bỗn-ngã, hay theo ý Thánh-Linh? Phải chết để sống (Rô 8 : 1-17).

7.—Lòng mình rất hay gạt mình: khi làm quấy, tưởng là phải; khi yếu-duối, tưởng là mạnh-mẽ; khi gặp nguy-hiểm, tưởng là vô-sự (Giê 17 : 9-18).

8.—Tuyết trên núi Li-ban làm hình-bóng về ơn Chúa, nó sanh ra các suối ân-diên không hề cạn (Giê 18 : 13-23).

9.—Linh-hồn nào không biệt-riêng ngày yên-ngỉ để thờ-phượng Chúa, thì khó khỏi trầm-luân (Ma 16 : 21-28).

10.—Tánh-nết thường đi theo ý-hướng. Càng tiến-thủ, càng tấn-bộ (Châm 22 : 1-16).

11.—Tùy theo thái-độ ta mà Chúa dãi ta: hoặc nhờ hoặc trồng, hoặc phá hoặc xây, đều trông ở cách ta thông-công với Ngài và với sự Ngài tỏ mình (Gi. 15 : 1-11).

12.—Muốn người chú-ý đến lời mình, thì phải nói cho người dễ hiểu. Chúa bảo ta nuôi bầy chiên Ngài, chớ không bảo chăn bầy hươu cao cổ (I Cô 1 : 17-31).

13.—Hãy tính việc ngày nay, chớ đừng lo về hôm qua hoặc ngày mai. Không nên bỏ phí thi-giờ mà ngồi thờ ngẩn

than dài vì nỗi thất-vọng (Êph. 5 : 8-21).

14.—Có tài-năng thì có trách-nhiệm. Cả quyền-thế chẳng qua là một bổn-phận (Ma 25 : 14-30).

15.—Nụ cười dường như ánh sáng giục lòng người ta mạnh-mẽ (Phil. 4 : 1-9).

16.—Cách xử-chi việc lớn do cách xử-chi việc thường mà ra (Đa 6 : 1-14).

17.—Tư-cách ngày nay của ta thế nào, là kết-quả trong mấy mươi năm ta nhờ ơn Chúa để sửa mình ra sao (I Cô 9 : 15-27).

18.—Mục-đích đời người là thực-hành, chớ không phải là lý-tưởng, dầu lý-tưởng đó tối-cao mặc lòng (Thi 119 : 105-120).

19.—Ta có giá-trị bởi làm lành hơn bởi có cảm-tình cao-thượng (Giá 1 : 9-27).

20.—Chỉ công-việc ta làm vì Đấng Christ là còn lại đời đời (Mác 9 : 30-42).

21.—Tôi biết bi-quyết được vui là không hề làm tiêu nghị-lực (Sứ 20 : 22-35).

22.—Tôi không nghe nói về ý-định của các Sứ-đồ, nhưng nghe nói nhiều về công-việc họ (Sứ 2 : 42-47).

23.—Muôn vật hoạt-động luôn, không hề ngừng lại (Gióp 38 : 1-41).

24.—Lịch-sử Hội-thánh là lịch-sử những cuộc vận-động thiêng-liêng (I Cô 14 : 1-19).

25.—Đời mình vui hay buồn là tùy lòng mình thiện hay ác (Châm 23 : 1-9).

26.—Thi-giờ có hạn, bổn-phận không cùng (Êph. 6 : 1-20).

27.—Thế-gian này chỉ là hành-lang của cõi đời đời (Khải 21 : 1-8).

28.—Công-việc ta mặc cho ta sĩ-nhục hoặc vinh-hiến bất-diệt (Ma 25 : 31-46).

29.—Vì muốn cất-bỏ những ô-điểm khỏi tánh ta, nên có khi Chúa phải cất-bỏ mọi sự thuận-tiện của ta (II Cô 4 : 7-18).

30.—Khi gặp nghịch-cảnh, nếu không nhịn-nhục, thường thấy đau-buồn khó chịu (Gia 5 : 7-11).

31.—Trong khi thịnh-vượng, ta dễ chạy vào nhiều nơi ăn-nấu, nhưng lúc khó-khăn, ta chỉ có thể chạy vào một nơi (Chúa Jêsus) mà thôi (Thi 46 : 1-11).